

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 26 czerwca 2012 r.

DOLiS/DEC-571/12

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 22, art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi M.K., na przetwarzanie jego danych osobowych przez Proboszcza Parafii [...],

umarzam postępowanie.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych w dniu [...] marca 2012 r. wpłynęła skarga M.K. (Skarżący), dotycząca naruszenia przez Proboszcza Parafii [...] (Proboszcz), przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.; zwanej dalej ustawą), poprzez niedokonanie sprostowania dotyczących Skarżącego danych osobowych na podstawie skierowanego przez niego żądania w trybie art. 32 ust. 1 pkt 6 ustawy,

Skarżący zarzucił Proboszczowi, że mimo tego, iż złożył Proboszczowi oświadczenie woli o wystąpieniu z Kościoła Katolickiego wraz z żądaniem uaktualnienia w tym zakresie dotyczących go danych osobowych, Proboszcz przedmiotowych danych nie uaktualnił.

Podnosząc te zarzuty Skarżący wniósł o cyt.: „wydanie merytorycznej decyzji administracyjnej zobowiązującej Księdza Kanonika M.D., Proboszcza Parafii [...] do sprostowania moich

nieaktualnych danych osobowych na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 6 ustawy o ochronie danych osobowych - na podstawie jej art. 12 pkt 2”.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przeprowadził postępowanie wyjaśniające, w toku którego ustalił, że:

- 1) Skarżący w skierowanym do Proboszcza piśmie z dnia [...] grudnia 2011 r. oświadczył, iż cyt.: „(...) z dniem dzisiejszym występuję z Kościoła Katolickiego, tj. wycofuję zgodę na podleganie jego doktrynie (Katechizm Kościoła Katolickiego) i prawu (Kodeks Prawa Kanonicznego) (...) Na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 6 Ustawy o ochronie danych osobowych (Dz. U. 2002 r. nr 101 poz. 926, ze zm.) proszę Księdza, jako administratora moich danych osobowych, o ich uaktualnienie w Księdze Chrzta (nr aktu [...]), przez naniesienie adnotacji o treści: „*Dnia [...].12.2011r. formalnym aktem wystąpił z Kościoła Katolickiego*” oraz o przesłanie jako potwierdzenia odpisu aktu chrztu z powyższym sprostowaniem (...)”.
- 2) Proboszcz wyjaśnił, iż przesłane drogą listowną oświadczenie woli Skarżącego o wystąpieniu z Kościoła Katolickiego nie spełniało wymogów formalnych i nie może być uznane za wywołujący skutki prawne akt apostazji. Cyt: "Zgodnie z obowiązującą Instrukcją Episkopatu Polski, *Zasady postępowania w sprawie formalnego aktu wystąpienia z Kościoła*, z dnia 27 września 2008r., nr 12, należy: złożyć takie pismo osobiście (...); dołączyć metrykę chrztu (...); potwierdzeniem faktu wystąpienia z Kościoła jest nowa metryka chrztu z wpisem o apostazji (...). Tylko takie oświadczenie woli, złożone wg procedury wyżej przedstawionej, może być przyjęte i może mieć charakter aktu formalnego, a przez to osiągnąć skutki prawne."

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

W związku z art. 43 ustawy decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie ma okoliczność pozostawiania danych osobowych Skarżącego w zbiorze osób należących do Kościoła Katolickiego. W myśl wskazanego przepisu w odniesieniu do zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, oraz zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1a, przetwarzanych przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Wywiadu Wojskowego oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne, Generalnemu Inspektorowi nie przysługują uprawnienia określone w art. 12 pkt 2, art. 14 pkt 1 i 3-5 oraz art. 15-18 (ust. 2). Tym samym z obowiązku rejestracji zbioru danych zwolnieni są administratorzy danych dotyczących osób należących do kościoła lub innego związku wyznaniowego, o uregulowanej sytuacji prawnej, przetwarzanych na potrzeby tego kościoła lub związku wyznaniowego (ust. 1 pkt 3).

Kościół Katolicki niewątpliwie jest instytucją o uregulowanej sytuacji prawnej, jako że jego funkcjonowanie zostało unormowane w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., w umowie międzynarodowej, jaką jest Konkordat między Stolicą Apostolską i Rzeczpospolitą Polską, podpisany w Warszawie dnia 28 lipca 1993 r. (Dz. U. z dnia 23 kwietnia 1998r. Nr 51, poz. 318), oraz w ustawach, nad którymi umowa międzynarodowa ma pierwszeństwo.

Jak wskazuje art. 25 Konstytucji, Kościoły i inne związki wyznaniowe są równouprawnione (ust. 1). Władze publiczne w Rzeczypospolitej Polskiej zachowują bezstronność w sprawach przekonań religijnych, światopoglądowych filozoficznych, zapewniając swobodę ich wyrażania w życiu publicznym (ust. 2). Stosunki między państwem a kościołami i innymi związkami wyznaniowymi są kształtowane na zasadach poszanowania ich autonomii oraz wzajemnej niezależności każdego w swoim zakresie, jak również współdziałania dla dobra człowieka i dobra wspólnego (ust. 3). Stosunki między Rzeczpospolitą Polską a Kościołem Katolickim określają umowa międzynarodowa zawarta ze Stolicą Apostolską i ustawy (ust. 4). Stosunki między Rzeczpospolitą Polską a innymi kościołami oraz związkami wyznaniowymi określają ustawy uchwalone na podstawie umów zawartych przez Radę Ministrów z ich właściwymi przedstawicielami (ust. 5).

W art. 1 Konkordatu Rzeczpospolita Polska i Stolica Apostolska potwierdzają, że Państwo i Kościół Katolicki są - każde w swej dziedzinie - niezależne i autonomiczne oraz zobowiązują się do pełnego poszanowania tej zasady we wzajemnych stosunkach i we współdziałaniu dla rozwoju człowieka i dobra wspólnego.

W myśl art. 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 29, poz. 154 ze zm.) Kościół rządzi się w swych sprawach własnym prawem, swobodnie wykonuje władzę duchowną i jurysdykcyjną oraz zarządza swoimi sprawami. Ustawa niniejsza określa zasady stosunku Państwa do Kościoła, w tym jego sytuację prawną i majątkową (art. 3 ust. 1). W sprawach odnoszących się do Kościoła, nie uregulowanych niniejszą ustawą, stosuje się powszechnie obowiązujące przepisy prawa, o ile nie są sprzeczne z wynikającymi z niej zasadami (art. 3 ust. 2).

Analiza powołanych przepisów wskazuje, że Kościół Katolicki oraz inne związki wyznaniowe o uregulowanej sytuacji prawnej w zakresie swojej działalności są niezależne i przy wykonywaniu władzy duchowej posługują się swoim wewnętrznym prawem.

Z uwagi na art. 43 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie może prowadzić w niniejszej sprawie postępowania wyjaśniającego ukierunkowanego na wydanie merytorycznej decyzji administracyjnej, jak również przeprowadzać czynności kontrolnych, z wyłączeniem prawa żądania złożenia pisemnych lub ustnych wyjaśnień oraz wzywania i przesłuchiwania osób w zakresie niezbędnym do ustalenia stanu faktycznego. Wobec powyższego Generalny Inspektor stwierdził brak swojej kognicji do wydania w sprawie merytorycznej decyzji administracyjnej w sprawie.

Stosownie do art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.; zwanej dalej k.p.a.), gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części.

Należy wskazać, że przedmiot postępowania wiąże się ze stosowaniem przez organ publiczny przepisów materialnego prawa administracyjnego. W doktrynie podnosi się: „Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi art. 105 § 1 kpa, oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Przesłanka umorzenia postępowania może istnieć jeszcze przed wszczęciem postępowania, co zostanie ujawnione dopiero w toczącym się postępowaniu, a może ona powstać także w czasie trwania postępowania, a więc w sprawie już zawisłej przed organem administracyjnym.” (B. Adamiak, J. Borkowski, „Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz”, Wydawnictwo C.H.Beck, Warszawa 2006, s. 489).

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), strona niezadowolona z niniejszej decyzji, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, może zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.